

ται ποτέ να δημοσιεύουν ούτε γραμμή αν δεν πειστούνε πρώτα πως είναι αληθινά, ακόμα και στον τονισμό.

Τώρα πως βρεθήκανε στα χέρια του Γαλανού τα γράμματα πουστέλνε ο Νίκας στην Αφροδίτη και στα χέρια της Αφροδίτης τα γράμματα που στέλνανε στον Γαλανό οφ'έρωμένες του, άλλο ζήτημα αυτό, σοβαρότερο.

Ο κ. Αλέκος όμως τύλισε κι αυτό, όπως έλυσε και άλλο, τής τιμής, με την κουμπούρα του.

— Πως είναι δυνατό, είπε λογικώτατα ο άνθρωπος, ένας παντρεμένος να παίρνει γράμματα από τις έρωμένες του και να μη τα ξεσκίζει στη στιγμή μα να τα φυλάει στις τσέπες του;

Κατά την ίδια ακλόνητη λογική μπορεί να πει κ' η Αφροδίτη:

— Πως είναι δυνατό μια παντρεμένη γυναίκα, και με άντρα μάλλον κουμπουρά σαν τότε δικό μου, να παίρνει γράμματα από τον έρωμένο της και να τα αφήνει άνοιχτά άπάνω στο τραπέζι, όπως άφησε το πρώτο που άβρέθηκε (!!!) ή να τα κρύβει μέσα στ' άκλειδωτο κομδί της;

Βλέπετε με τη λογική αυτή τα περίφημα γράμματα βγαίνουν «αυθεντικώτατα» και πολύ καλά κάνουν οι έφημερίδες που τα δημοσιεύουν, έτσι για της κοινωνίας την ήθηκοποίηση.

Ερωτικό επιστολόγιο για τις ανύπαντρες μοδιστρούλες υπάρχει έπρεπε να κατασκευαστεί κ' ένα για τις παντρεμένες, και κατασκευάστηκε. Τώρα μένει να τα βγάλουν τα γράμματα και σε φυλλάδια. Επιχείρηση πρώτης, κ. Θεοδοσίου!

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ

κ. Ζαφειράκης Ζαφειρόπουλος είναι τμηματάρχης στ' Υπουργείο των Έσωτερικών. Μεγάλος άνθρωπος λοιπόν. Ίσως νάσαι και κομματάρχης γερός κ' έτσι θάσαι ακόμα μεγαλύτερος. Για τους λόγους αυτούς ο κ. Ζαφειράκης είναι ένας από τους χίλιους τόσους Άλχηπαάδες του Ρωμαϊκού κ' έχει το δικαίωμα να κάνει το κέφι του άνεξέρδα, μ' άλλα λόγια δίχως να φοβάται κανέναν.

Και τόκανε μια χαρά. Πήγε και τότε βρήκε μια χήρα με δυο κορίτσια, την μια ζωντοχήρα και την άλλη ανύπαντρη, ζητώντας την προστασία του για κέτι μπερδέματα πούχε ή περιουσία της. Ο κ. τμηματάρχης, προθυμότατος. Κάνει μετρέσσα του τη ζωντοχήρα, τρώει την προίκα της ανύπαντρης και στρίβει το μουστάκι του σήμερα — δεν ξέρουμε αν έδωσε και συνέντευξη περί ήθικης κι αυτός σε καμιά έφημερίδα— και μ' όλο το δικαιο του ο άνθρωπος, άφου Υπουργός της Δικαιοσύνης είναι ο κ. Λεβιδης και πρωστάτμενός του ο κ. Θεοτόκης, που ίσως και να τότε συχαρεί που με τόση μαστοριά τα κατάφερε.

Χίλια συμπεράσματα ήθικα μπορεί να βγάλει κανένας απ' αυτήνα τη μυρουδάτη υπόθεση. Έτσι έζηγείται και το πως κατορθώνουνε υπάλληλοι μ' εκατό ή με διακόσιες δραχμές το μήνα να ζουνε σαν τραπεζίτες, όπως ζει ο κ. Ζαφειράκης. Αν τους ρωτήσεις θα σου πουνε: «Μικρός ο μιστός, μα είναι και τα τυχερά.» Τα τυχερά του κ. Ζαφειράκη φοβούμαστε μήπως τάχουνε κι άλλοι υπάλληλοι, άφου τυχερά θα πει—να ν' ένας όρισμός! — να έκμεταλλεύεται κάθ' δημόσιος υπάλληλος τη θέση του.

Μια φορά βγήκαμε γελασμένοι και μιείς και το χαϊρόμαστε. Ο κ. Ζαφειράκης άπυ την περασμένη Τετάρτη βράδυ δεν είναι πια τμηματάρχης του Υπουργείου. Του μένει όμως πάντα ο Σταυρός του Σωτήρος για την ευδόκιμη ύπερησία του.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Βουλή, έτσι για να περνάει ή ώρα. Σε λίγο που λέτε θάνοιξεί κι αυτή όρθάνοιχτες τις πόρτες της για να μεις διασκεδάσει. Παύουν, βλέπετε, σε λίγο και τα θέατρα κ' έχουμε άνόγνη από κάποιο κέντρο διεσκεδαστικό.

Την σπουδαία είδηση του άνοιγματος της Βουλής δεν τήνε μάθαμε άπό τις έφημερίδες. Την έμαθαμε πολύ πιό μπροστά, άπυ τον κ. Στάη, όχι μαλιστα άπό το στόμα του, τα άπό το φέρισμό του.

Ο Τσιριγώτης λοιπόν Δόν-Κιχώτος παρουσιάστηκε στον κ. Ανακριτή προχτές και του είδησε πως σε λίγες μέρες θα έπιτρέψει στη δικαιοσύνη της πατρίδας (ούφ!!) του να του ζητήσει λόγο για το φάνο του Χατζηπέτρου.

Για να κάνει την παληκαριά αυτή ο Στάης, πάλι να πει πως ή παλιά κι άμπερωλή σύνδοσις (άμπερωλή, γιατί κοντά στ' άλλα προστάτεψε κ' έναν φονιά, την άφεντιά του δά) μεις άφήνει γιατ και μεις έρχεται ή καινούρια με καινούρια μασκαραλάγια και παρανομίες κι αυτή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ζ. Φυτίλης: Το Έκθετο. Δράμα σε τέσσερεις πράξεις

Δράμα κοινωνικό Ρωμαϊκό πάντα τραβάει την προσοχή. Στη Ρωμαϊκή φιλόλογο το δράμα είναι ακόμη στα σπάργανα κι όσα γράφθηκαν ως τώρα δοκιμές μονάχα μπορεί και πρέπει να τις πει κανένας. Δοκιμές όμως που τώρα τελευταία δείχνουν πως μια μέρα θα νάβρει γερά και σωστά το δρόμο της ή δραματική μας τέχνη. Και λέγοντας δοκιμές, μιλώ για κείνα τα δράματα που βγήκην άπό την αληθινή ζωή, που κλειούνε μέσα της τα ίδια κάποια ζωή, όχι για τις τραγωδίες που γράφθηκαν άπάνω στους στενούς δραματικούς κανόνες κι άπάνω σ' ένα μονάχο και μονότονο άχνάρι και με παρηγγελιά. Τέτια φουρνιές—φουρνιές τα γέννησαν οι διάφοροι διαγωνισμοί κ' ίσως γεννηθούν ακόμη κι άλλα πιό πολλά. Μα αυτό δε έα πει τίποτες' οι διαγωνισμοί στην Ελλάδα γίνθηκαν για να παίρνει άθροος ή άνοησία και να βραβεύεται ή άηδία να βγαίνουν στο φως δράματα που να τα θαμάζουν οι κριτάδες τους, να τα γλυκοκανακίζουν οι γονέοι τους κ' οι φίλοι τους και να πεθαίνουν στη σκηνή με την πρώτη παράσταση. Κ' ύστερ' άπ' αυτά θάχαμε άδικο αν ζητούσαμε να ναι της προκοπής κανένα δράμα' άφου μάλιστα όλα άπάνω κάτω γράφονται και στην καθαρεύουσα. Το δράμα που μας λέει πως ή Διονυσιακή τέχνη θα ξαναζήσει στη πατρίδα της πρέπει να το ζητήσουμε έξω άπό τους διαγωνισμούς. Κ' είναι αυτό το «Βρυκόλακας» του Έφταλιώτη, ή «Τρισύγνη» του Παλαμά, τα δράματα του Καμπύρη—ά το άληθινό της «Αστυλίδι» της Μάννας— μ' όλο το Γερμανισμό πούχουν μέσα τους. Παρμένα όλα αυτά άπυ το παραμύθι, δηλ. το σύβολο το άπλοϊκό, κι άπυ τη ζωή τη βαθιά συβολισμένη. Άνοίγεται μ' αυτά στενός στην άρχή ο δρόμος που θα πάρει το δράμα, μα που θα καταντήσει να γίνει πολύ φαρδύ.

Ο κ. Ζ. Φυτίλης γράφοντας το «Έκθετο» θέλησε να γράψει δράμα κοινωνικό. Δεν ξέρω καταπόσο ή κοινωνία μας κ' ή Ρωμαϊκή ψυχή είναι ικανές να γεννήσουν άπυ τώρα δράμα κοινωνικό, μου φαίνεται όμως πως άκέμνη δεν πήραν τον αληθινό, το σωστό, τον έθνικό χαρακτήρα τους, δεν έχουνε δική τους σφραγίδα και για τουτό το δράμα το κοινωνικό μ' όση τέχνη κι ά γραφεί δε θάσαι ξετελειωμένο' για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να γραφεί κοινωνικό μυθιστόρημα. Ο κ. Φυτίλης όμως θαρρώ πως έξφυγε το έμπόδιο τουτό βάνοντας το δράμα του στην Πάλη. Σε πολιτεία τόσο μεγάλη και τόσο πολυσύθετη δεν είναι δύσκολο να γίνουν όσα ξετυλίγει μέσα στο «Έκθετο» γι' αυτό και δε μπορεί να τον κατηγορήσει κανένας— αν είναι δικός—ότι το δράμα του είναι πολύ μυθιστορη-

ματικό και θυμίζει κάπως τα έργα του Δ' Έννερού και των όμοιων του. Δεν φαίνονται καθόλου παράξενα όσα δηγείται κι όπως τα πλέκει. Και τί δε γίνεται σε τούτονα τον κόσμο; Φτάνει να προσέξει κανένας και θα δει πως ή πιό άναμμένη φαντασία δε μπορεί να πλάσει τη μικρότερη σπαραχτική ιστορία που κάθε μέρα γεννιέται σε χιλιάδες-χιλιάδες μορφές. Ο κ. Φυτίλης μελέτησε καθως φαίνεται καλά την κοινωνία της Πάλης, ξέρι τα μυστήριά της, είδα τα καλά της και τα κακά της, έννοιωσε την κοσμοπολιτισμό της, κ' έγραψε το «Έκθετο». Και τόγραψε με τόσην αλήθεια, που μ' όλο του το δικαιο μπορεί να τον είπει κανένας σκληρό. Είναι μεριές μέσα σ' αυτή τη σπαραχτική κι αληθινή ιστορία που σε κάνουν να λυπάσαι βαθιά-βαθιά, γιατί νάσαι τόσο έλαϊνή ή άθρόωπη φύση, ενώ στο χέρι της είναι μόνο καλή πάντα να δείχνεται.

Είναι με πολλή αλήθεια γραμμένο το «Έκθετο» με τόση αλήθεια όση γρειάζουνταν το αντίκρουσμα του ήθικου με τον άνήθικο κόσμο. Δεν δύναμες παλεύουν στο δράμα' αυτό: ή καλωσύνη κ' ή τιμιότητα με την κακία και με την άτιμία, και το πάλεμα τελειώνει σκοτεινά, όπως γίνεται και στην καθημερινή ζωή. Το ξέρουμε δα πως δε βγαίνει, πάντα νικητέρα ή άρετή και πως έκαί που νομίζουμε ότι ή ιστορία τέλειωσε, αρχίζει στα κρυφά άλλη πιό τραγική και πιό φαρμακωμένη. Και δεν είναι μονάχα στα γενικά αληθινός ο κ. Φυτίλης, είναι στον ίδιο βαθμό και στα καθέκαστα. Ποιος δε θάβρει το σημειών άξίωμα, που κυβερνάει όλες τις δουλιές, μέσα σε τούτα τα λόγια: «Ήθελα να δείξω ικανότητα και τιμιότητα... Ο βιάκας!» Δεν είναι φωνή αυτή, που ξεφεύγει πολλές φορές άπό το στόμα κείνων που δε μπόρεσαν να σταθούνε δυνατοί ίσα με το τέλος και που την είπαν, όταν είδαν πως τους έξφυγε ή περίσταση και πέσανε τα προφυλάματα;

Μ' όση αλήθεια ζουγράφησε τους διάφορους χαρακτήρες στο δράμα του ο κ. Φυτίλης με τόση έπλεξε και τα διάφορα επεισόδια. Το ένα γεγονός έρχεται κατόπι άπό άλλο με πολλή φυσικότητα και ή ιστορία τραβάει προς το τέλος της χωρίς άγώνες, χωρίς πηδήματα άναπάντεχα, χωρίς προσπάθειες βιαστικές. Τα πράγματα τραβούν το δρόμο τους όπως πρέπει να γίνουν και γι' αυτό έχω την πεποίθηση πως το δράμα του κ. Φυτίλη θα σταθεί καλά στη σκηνή. Βέβαια δε θέλω να πω μ' αυτό πως το «Έκθετο» είναι κάτι που φτάνει τα όνορα της μεγάλης τέχνης, μα θα συγκινήσει, μα θα κάμει τον καθένα να σκεφτεί.

Ίσως τα χαρίσματα του αυτά να τα κάνει πιό φανερά και πιό χτυπητά κ' ή γλώσσα που είναι γραμμένο. Και βέβαια έτσι είναι το πρᾶμα. Τέτοιο αληθινό δράμα δε μπόρησε να γραφεί παρά στην αληθινή μας γλώσσα, κι ή κ. Φυτίλης σε δουλευτής της Ίδέας τίμιος και με συνέπηση, προσπάθησε να σιωπεί στην αλήθεια όσο μπορούσε περισσότερο.

Α λ ε ξ άν τ ρ ε ι α

ΗΛΙΑΣ Η. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνιαή Τράπεζα δέχεται έντόκουσ καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις 8 έγένετο ή καταθέσεις, εις χρυσόν ή δε' έπιταγής ύψους (chéque) επί του έξωτερικού και έπιταγήν του όμολογιούχου.

Το κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αίτήσεϊ του καταθέτου έν τοϊς Ύποκαταστήμασι της Τραπεζης, έν Κερκύρα δε, Κεφαλληνία και Ζακύνθω δια των ύποκαταστημάτων της Ίονικης Τραπεζης.

Τόκοι των καταθέσεων

Table with 2 columns: Deposit amount and term. 1) 2 ταϊς 0|0 κατ' έτος δια καταθ. 6 μηνών, 2 » 0|0 » » » 1 έτους, 3 1|2 » 0|0 » » » 2 έτών, 2 » 0|0 » » » 4 έτών, 4 » 0|0 » » » 5 έτών

Αί όμολογοί των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνόνομοι.